

РАН БОСИЛЕК В ЧУВАЛА

chitanka.info

Ловци и кучета подгонили Вълча. Тук Вълчо да избяга, там Вълчо да се скрие — дотърчал до един орач.

— Скрый ме, байно? — замолил се Вълчо. — Ловци и кучета ме гонят. Ще ми одерат кожицата, ако ме настигнат.

Скрил го орачът в един чувал. Минали ловците — заминали. Полаяли кучетата — млъкнали.

— Отвържи ме, байно? — обадил се Вълчо от чувала.

Орачът развързал чувала. Изскочил Кумчо Вълчо и рекъл:

— Ще те изям, орачо!

— А бре, Вълчо, що думаш! Затуй ли те избавих!

— Избавил не избавил — ще те изям! Разтреперал се орачът. Ударил на молба:

— Не ме току-тъй изядай, Вълчо. Ами хайде да попитаме някого. Ако каже да ме изядеш, тогава прави, каквото щеш.

— Добре — рекъл Вълчо. Тръгнали.

Вървели, вървели — срещнали старо куче. Орачът му рекъл:

— Ще те питаме нещо, Шарко, ала право ще ни кажеш. Да не си нито откъм мене, нито откъм Вълча.

— Питайте! — казало кучето. Орачът рекъл:

— Аз направих много голяма добрина на Вълча, избавих му живота. А той иска да ме изяде. Право ли е, или не?

— Право е — отговорило кучето. — Сега доброто не се признава. И аз служих дълги години на господаря си, но той ме изпъди, защото остарях и не мога да работя.

— Чу ли, орачо? — рекъл Вълчо. — Ще те изям!

— Моля ти се, братко Вълчо, още не ме изядай! Да отидем да питаме и другиго.

— Да отидем — казал Вълчо.

Вървели, вървели — съгледали в една ливада стар кон.

— Слушай, Коньо — рекъл орачът. — Ще те попитаме нещо, ала право ще ни кажеш: да не си нито откъм мене, нито откъм Вълча.

— Добре, питайте — отговорил конят. Орачът рекъл:

— Аз избавих живота на тоя вълк, а той иска да ме изяде. Право ли е, или не?

— Право е — отвърнал конят. — Сега доброта не се признава. И аз работих дълги години на господаря си, но той ме изпъди, като остарях.

— Чу ли, човече? — рекъл Вълчо. — Сега вече ще те изям!

— Не ме изядай, Вълчо! Да питаме още едното. Ако и той каже, каквото рекоха и другите, прави тогава, каквото искаш!

— Да питаме! — съгласил се Вълчо. Вървели, вървели — срещнали Кума Лиса.

— Добра среща, Кума Лисо!

— И вам добра среща, приятели!

— Имаме нещо да те питаме. Право ще ни кажеш.

— Ще кажа.

— Аз спасих живота на Вълча — рекъл орачът. — Гонеха го ловци и кучета. Скрих го в един чувал. Сега Вълчо иска да ме изяде. Право ли е, или не?

— У тебе ли е чувалът? — попитала Кума Лиса орача.

— У мене.

— Дай да го видя.

— Ето го!

Засмяла се Кума Лиса под мустак и рекла:

— Вие се шегувате с мене! Може ли в такъв малък чувал да влезе толкова голям вълк!

— Може — отговорил орачът.

— Може, може — добавил Вълчо. — До довечера да ми разправяте, пак няма да повярвам! — казала Кума Лиса.

— Няма какво да ти разправяме — рекъл Вълчо. — Щом не вярваш, аз ще се пъкна в чувала и ще се увериш!

И Кумчо Вълчо влязъл отново в чувала, Кума Лиса побутнала орача. Той се сетил и завързал Кумча Вълча в чувала. — Тъй му се пада — рекла Кума Лиса. — Щом не разбира от добро, нека стои в чувала!

— Благодаря ти, Лиске! — рекъл орачът. — Хайде сега да те водя на гости.

— Ами вълкът?

— И него ще занесем на бабата за кожух.

Дигнал орачът Вълча на рамо. Повел Кума Лиса. Като стигнали до селото, смаяло се мало и голямо.

Орачът завел Кума Лиса в къщи. Нагостил я богато. Надарил я с цяла торба гъски и кокошки. Пратил по едно петленце и за малките лисиченца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.